

Sessizliğin Semtinde

— Mikail Dede · 28 Şubat 2022

kaderimiz
kör bir dilencinin
titreyen ellerinden düşen mektup
savrulmuş hayatımız güz yaprağı
sensizlikle örülmüş ağlama duvarı

mektubun kenarından okuyorum
yabancı bir dilde yazılanlara tutunarak
sensizlikten sensizliğe kaçıyorum
maziye dâvetîyeler gönderirken

beni o sensizlik bölüyor
paramparca sessizliğin semtlerinde
hayatımın yokluğunu buluyorum
saati yorgun beceriksizliğimden

kalbim yamalı bir hırkaya dönmüş
kendimi unutmaktan
bir girdap vaktiyle
saat bitkinim vurduğunda
yorgunum dargınım

oysa ki
cevapların yok
binlerce soruya
çarmıhlara geriliyorum
unutulmaya gebe bakışlarında

kendime ferman yazıyorum
gözü bağlı kurşuna dizilme hakkını
laik görebilmek için kendime

gün ağarınca döngüye inat
akşamdan kalmayım
gündüzün sarhoşluğunda

yokluđuna dođduđum
acımasız bir savaşta
yaralı bir askerın gölgesiyim

göz gözü görmeyen puslanmalarda
kan revan güneşin şavkını arıyorum
karanlığına hükümlü
bir ömür boyu taksit ödüyorum
sudan ucuz üç kuruřluk gidiřine...